

διασκορπισμένων συνήχθησαν τῇ ἐκείνου προσείᾳ, καὶ κεκοίμηνται περὶ τὸ μνήμα αὐτοῦ, ἄνδρες ἀληθῶς εἰπεῖν ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ πνεύματος, καὶ πλήρεις χάριτος καὶ δυνάμεως. Ὡν πάντων προσείαις ἀξιωθείμεν καὶ ἡμεῖς, οἳ τε ἀναγινώσκοντες καὶ οἱ ἀκροώμενοι τῶν ἐνθέων καὶ ἐναρέτων πόνων αὐτῶν, κοινωνοὶ γενέσθαι αὐτῶν καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

erant, precibus ejus adjuvantibus, convenere et circa sepulcrum ejus conditi requiescunt, viri plane desideriorum spiritus et gratie virtutisque pleni. Quorum omnium precibus et nos et qui legunt et qui audiunt divinos et præclaros eorum sudores, digni efficiamur eorum quoque consortio in regno eorum in Christo Jesu Domino nostro : cui gloria cum Patre et Spiritu sancto nunc et semper et in sæcula sæculorum. Amen.

ANNO DOMINI MIV.

THEODORUS ICONIENSIS EPISCOPUS

MONITUM. De Theodoro Iconii episcopo nihil dixit in diatriba de Theodoris Aftatius, sed tamen in illa de Symeonibus p. 91, non reliquit. Porro cur illic scripti, quod mox subtexemus, hoc posuerit initium : Ἐπεὶ περ τῷ καλῷ σπέρματι, ea causa fuit, quod in codice alio Vaticano scriptum idem paulo contractius, incipit ab illis verbis, quæ sunt in pleniore Ottoboniano paulo infra. Jam vero exstat quidem hæc præclara Theodori lucubratio, de M. Ciryco et Julitta, in martyrum Triumpho Fr. Combefisii, sed non sine mendis ac varietatibus, et quid id haud paucis in primo articulo omissis versiculis, et alibi etiam minoribus commatibus desideratis. Porro Combefisii sic affectam editionem Bollandiani recuderunt in Junii tomo tertio, die 16. Codicis Ottoboniani ætas patet in calce ubi legitur : ἐγράφη ἡ παρούσα βίβλος χειρὶ Θεοφάνους ταπεινοῦ μοναχοῦ καὶ ἐπληρώθη μηνὶ αὐγούστῳ, ἰνδ. β', ς ψβ' : Scriptus fuit præsens liber manu Theophani humilis monachi, absolutusque mense Augusto, indictione secunda, anno 6512, (id est Christi 1001). Habemus igitur in hoc codice certum Græcæ scripturæ exemplum incipientis sæculi undecimi. — Mai Bibl. Nov. PP. VI, 416.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΚΟΝΙΟΥ

ΕΙΣ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΗΡΥΚΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΤΤΗΣ.

THEODORI ICONIENSIS EPISCOPI

IN MARTYRIUM SANCTORUM CIRYCI ET JULITTÆ.

α'. Τῷ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ συλλειτουργῷ καὶ συν-
επισκόπῳ Ζωσίμῳ, Θεόδωρος ἐλπίς Θεοῦ ἐπίσκοπος
Ἰκονίου, ἐν Κυρίῳ χαίρειν. Περψαμένη ἡ σὴ τι-
μιότης διὰ προσκυνουμένων συλλαθῶν πρὸς τὴν
ἡμετέραν ταπεινώσιν, τὸ παρὰ πολλοῖς θρυλούμε-
νον μαρτύριον, λέγω δὴ Κηρύκου καὶ τῆς τούτου
μητρὸς Ἰουλίττης, εἴ γε καὶ ἐν τῇ Ἰκονιέων πόλει
ᾧθεν ὤρμητο ἡ καλλίνικος μάρτυς Ἰουλίττα καὶ ὁ
ταύτης ἐπίδοξος υἱὸς Κήρυκος, τὸ αὐτὸ μαρτύριον
παρεβίηπται, διὰ τὸ τινα ἐμφέρεσθαι ἐν αὐτῷ
ὕπερυγκα ῥήματα καὶ ξένα τῆς τῶν Χριστιανῶν
ἐλπίδος περιέχειν βαττολογήματα· καὶ εἰ ἐστὶν εὐ-
ρεῖν τὸ κατὰ ἀλήθειαν αὐτῶν μαρτύριον, τοῦτο στα-
λῆναι τῇ σὴ δσιότητι. Ἐπεὶ περ τῷ καλῷ σπέρματι
εἰωθεν ἐπισπείρειν ὅτῃς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐχθρὰς
τὰ ζιζάνια, θεὸν ἐστὶν τοὺς τῆς Ἐκκλησίας τροφί-
μους ἐπαγρυπνεῖν καὶ φυλάττειν ἀνεπίμικτον πάσης
καθάρτου ἐγνοίας, τὸν, τῆς εὐσεβοῦς πίστεως σπό-

1. Dilecto fratri comministro et coepiscopo Zo-
simo, Theodorus Dei miseratione episcopus Ico-
nii, salutem in Domino. Cum quæsierit nobilitas
tua per venerandas litteras ad nostram humilita-
tem perlatas, de martyrio ab omnibus celebrato,
Ciryçi, inquam, et matris ejus Julittæ, ut, si in
urbe Iconio, unde exiit illustris mater Julitta et
ejus gloriosus filius Ciryceus, illorum martyrium
memoretur, ob quædam de illo ampullata verba
circumdata, et extraneas nugacitates de spe Chri-
stianorum pervulgatas, et si inveniri possit veram
martyrii eorum narrationem, tuæ sanctitati mitia-
tur. Quoniam intra bonum semen assuevit super-
seminare humanæ naturæ inimicus zizania, necesse
est Ecclesiæ dominos vigilare et custodire absque
missionem omnis impuræ cogitationis plæ fidei se-
men, ut germinans et in Deo crescens, multiplicem
reddat Domino fructum. quo nutriantur piorum

mentes, qui sanctorum vestigia insequi studuerunt.

2. Hæc tua divina scripta cum recepissem, et multam de tuo mandato curam egissem, cumque concordii studio martyrium sanctorum Ciryçi et matris ejus Julitiæ in manibus cepissem et legissem cum attentione multa, veritatis te studiosissimum inveni, sanctissime Patrum et sacerdotum illustrissime. Ranarum enim et picarum hos garritus merito aliquis dixerit; sunt enim Manichæorum vel aliorum hæreticorum, ut reor, artificia, iridentium et ludibrium stultitiamque habentium magnum pietatis mysterium. Sed cum, disquirens et explorans quantum potui, interrogarem accurate homines terræ hujus jam morti proximos, ab iis quoque percontabar qui e primis Isaurorum gentis oriri gloriantur ut possem quamdam patriæ traditionis seriem deprehendere, quæ mihi sanctorum martyrum certamen patefaceret.

3. Marcianus igitur vir Christianus, qui tribunotarius et cancellarius factus fuit Justiniani imperatoris quando castrensi potestati principium dedit, et Zeno sapientissimus vir, factus etiam tunc temporis collega illius, hæc de sanctis istis narraverunt traditionaliter a majoribus audientes: ipsi scilicet cognatam existisse e primo Lyeaoniæ sanguine memorabilem martyrem Julitiam, irreprehensibilem vitam duxisse, et Christum fideliter coluisse, ita ut ejus memoriam quotannis celebrarent, præcipue id oræ cæteris agentes ob cognitionem.

4. Illa autem regia stirpe oriunda, suscitata persecutione contra Christianos sub Domitiano comite martyrum sanguinis effundendi avido, fugam cepit cum duabus ancillis et trium annorum puero, illustri, inquam, martyre Ciryco, ex Iconiorum urbe unde originem sumpserat; opes quidem suas amplas satis derelinquens Seleuciam pergit; ibi autem majorem Christianorum persecutionem inveniens, Alexandro quodam, sub Diocletiano impio imperatore, urbis Seleuciæ præfecto, qui recens imperatorium acceperat edictum jubens omnino castigari eos qui idolis non immolaverint, quos deos appellabant, dum dii non essent, ista beata mulier, reputans quod in divina Scriptura dicitur: *Dare locum iræ*¹, ne periculis objiceremini, indeque fugiens, abiit Tarsum, quæ est metropolis primæ Cilicum eparchiæ.

κινδύνους· χάκεϊθεν φυγοῦσα ἤρχετο κατὰ τὴν Τάρσον, ἥτις ἐστὶ μητροπόλις τῆς πρώτης Κιλικίων ἐπαρχίας.

5. Verum per quoddam mandatum in hanc urbem translato crudeli et ferissimo Alexandro, multum nequitia Domitianum superante, comprehenditur illustris martyr Julitta, suum filium in ulnis amplectens, parvulum adhuc. Cum autem

Α ρον, ὅπως, βλαστάνων καὶ κατὰ θεὸν αὖξιν, πολύφορον ἀποδίδωσι τῷ Κυρίῳ τὸν καρπὸν, τρέφοντάς τῶν εὐσεβοῦντων ψυχὰς τῶν τοῖς ἰχνεσι τῶν ἁγίων συνακολουθεῖν ἐσπουδακότων.

β'. Ταῦτά σου τὰ θεῖα γράμματα δεξάμενος, καὶ σφίδρα τοῦ σου φροντίσας ἐπιτάγματος, καὶ μετὰ συντόνου σπουδῆς τὸ μαρτύριον τῶν ἁγίων Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης τῆς αὐτοῦ μητρὸς μετὰ χεῖρας λαβὼν, καὶ ἀναγνοὺς ἐν πολλῇ ἀκριθείᾳ, ἐπαληθεύοντάς σε εὖρον, δοσιώτατε Πατέρων καὶ ἱερέων εὐδοκιμώτατε· βατράχων γὰρ καὶ κολοιῶν ἀπὸ τῶν διχαίῳ· ἂν τις ταῦτα καλέσειεν· Μανιχαίων γὰρ ἢ καὶ ἑτέρων αἰρετικῶν τινῶν ὑπάρχει, ὥς οἶμαι, τεχνολογήματα τῶν δικοπαλιζόντων, καὶ χλευήν, καὶ μωρίαν ἡγουμένων τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Β Ἀλλ' ἐπειδὴ, πολλὴν ζήτησιν καὶ ἐρευναν κατὰ δύναμιν ἡμετέραν ποιούμενος, ἐπυνθανόμην πολυπραγμονῶν τοὺς ἐν τέλει ἐπιχωρίους, καὶ τοὺς τὰ πρῶτα τοῦ τῶν Ἰσαύρων γένους αὐχῶντας διερωτῶν, ὅπως ἂν δυνήθειν τινὰ ἐκ πατροπαραδόσεως εἰρμὸν λαβεῖν, δηλοῦντα τὴν τῶν ἁγίων μαρτύρων ἄθλησιν.

γ'. Μαρκιανὸς τοιγαροῦν ἀνὴρ φιλόχριστος, τριβουνόταριος καὶ καρχελλάριος γενόμενος Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἠνίκα ἤρχε τῆς στρατοπεδάρχικῆς ἀρχῆς, καὶ Ζήνων ὁ σοφώτατος καὶ αὐτὸς γενόμενος αὐτοῦ τηνικαῦτα σύναδρος, ταῦτα περὶ τῶν ἁγίων δι᾿ ἄλλων πατροπαραδότως παρὰ τῶν εὐπατριδῶν ἀκηκοότες· ὅτι προσγενῆς αὐτῶν ὑπῆρχε πρώτου αἵματος τῆς Λυκαονίας ὑπάρχουσα ἡ αἰμνηστος μάρτυς Ἰουλίττα, βίου ἀνεπιλήπτου τυγχάνουσα, καὶ τῷ Χριστῷ γνησίως λατρεύουσα, ὥστε μνησίαν αὐτῆς ἐπιτελεῖν κατ' ἔτος ἕκαστον, ἐξαίρετως τοῦτο παρὰ τοῦς ἄλλους πράττοντας διὰ τὴν συγγένειαν.

δ'. Αὕτη δὲ βασιλικῷ αἵματος καταγομένη, διωγμοῦ πνεύσαντος κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐπὶ Δομετιανοῦ κόμητος ἐπιστάντος τῇ τῶν μαρτυρικῶν αἱμάτων ἐκχύσει, φυγὰς αὕτη γέγονε μετὰ δύο θεραπευνίδων καὶ τριετοῦς παιδὸς, φημὶ δὲ τοῦ καλλίνικου μάρτυρος Κηρύκου, ἐκ τῆς Ἰκονιέων πόλεως, ἐξ ἧς καὶ ὠρμάτο, τὴν μὲν οὐσίαν αὐτῆς ἰκανὴν οὖσαν καταλιποῦσα, καταλαμβάνει τὴν Σελευκειαν· καὶ ἐπὶ ταύτην δὲ πλείονα τάραχον τῶν Χριστιανῶν εὐροῦσα, Ἀλεξάνδρου τινὸς ὑπὸ Διοκλητιανοῦ τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως, καταστάντος· ἐν τῇ Σελευκειῶν πόλει, καὶ πρόσφατον δεξαμένου βασιλικῶν διάταγμα παρακελευόμενον παντοίως τιμωρεῖσθαι τοὺς μὴ θύοντας τοῖς εἰδώλοις, οὗτε περ θεοῦς ἐπεγράφοντο, μὴ ὄντας θεοὺς· λογισαμένη ἐκείνη ἡ μακαρία τὸ τῇ θεῇ Γραφῇ περιεχόμενον· Δότε οὖν τόπον τῇ ὀργῇ, ὥς ἂν μὴ ἐπιδοίητε τοῖς

ε'. Ὡς περ δὲ ἐξ ἐπιτάγματος τινος, μεταναστάντος ἐν αὐτῇ τοῦ ἀπηνόους καὶ ἐμβριθεστάτου Ἀλεξάνδρου, κατὰ πολὺ τὸν Δομετιανὸν τῇ κακίᾳ ὑπερακοντίσαντος, συλλαμβάνεται ἡ καλλίνικος μάρτυς Ἰουλίττα, τὴν ἐξουτῆς οὐδὲν ταῖς οἰκείαις ἀγκάλαις περι-

¹ Rom. xii, 19.

έχουσα, πάνυ νέπιον ὄντα· ὥς δὲ ταύτην οἱ δῆμοι συνέσχον, αἱ θεράπαιναι αὐτῆς καταλιποῦσαι αὐτήν, ἀπῆλθον ἀποδράσασαι· ἐξωθεν δὲ ἰστάμεναι, θεωροὶ τῶν εἰς αὐτήν πραττομένων ἐγίνοντο· εἴτα, φησί, παραστάσης αὐτῆς τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου βήματι, διηρώτα ἐκεῖνος αὐτήν ἐξεῖπεν προσηγορίαν τε καὶ τύχην καὶ τὴν ἐνεγκαμένην πατρίδα· ἥ δὲ παρῥησιαζομένη πρὸς τὸν δικαστὴν, τὸ τοῦ Κυρίου Χριστοῦ ὄνομα ἐπεγράφετο, λέγουσα, Χριστιανή εἰμι.

ζ'. Θυρομαχήσας δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκέλευσεν ἀραιρεθῆναι μὲν ἀπ' αὐτῆς τὸν παῖδα Κήρυκον, καὶ προσάγεσθαι αὐτῇ, οἷα δὲ καὶ ἀστέιον ὄντα, καὶ μηδὲν τῶν κατὰ πρόθεσιν εἰδότες· ταύτην δὲ σχηματισθεῖσαν καὶ πανυβεῖσαν ὁμοῖς βουνεύροις τύπτεσθαι ἀφειδῶς ἐπέτριπεν· ὥς δὲ τὸν παῖδα βίβ' ἐκ τῶν τῆς μητρὸς ἀγκάλων οἱ δῆμοι ἀφείκυσαν κλαυθμυρίζοντα ἄγουσι τῷ ἡγεμόνι, πρὸς τὴν μητέρα ἀπενῶς ἐνορῶντα, καὶ τὸ ἐκεῖνης ὄνομα ἐπιφθεγγόμενον, τὴν δὲ γε μάρτυρα κατὰ τὸ αὐτοῖς προσταχθὲν ἀνιλεῶς ἐτυπτον τοῖς βουνεύροις, ἐκεῖνης ὡς ἀνδριάντος τινὸς ἀψύχῳ ταῖς πληγαῖς ξαινομένης, καὶ μηδὲν ἕτερον φθεγγομένης, ἢ τὴν σεπτὴν ἐκείνην φωνὴν ἀπαύστως βοῶσης, Χριστιανή εἰμι καὶ θαίμσιον οὐ θύω.

ζ'. Ὁ οὖν ἡγεμὼν ταῖς χειρὶ λαβόμενος τὸ παιδίον, θωπεύει· ἐπειροῦτο δυσωπεῖν μὴ ἀποκλαῖεσθαι, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ γούνασιν ἐπετίθει, καὶ φιλεῖν ἐπεχείρει. Τὸ δὲ πρὸς τὴν μητέρα ἀπενῶς ἀποβλέπον, ἀπασείετο μὲν τὸν ἡγεμόνα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἀρίστη κεφαλὴν, ταῖς χερσὶ δὲ ἀντιβαῖνον, τοῖς ὦμοις δυνεῖν ἐπλητῆς τὴν τοῦ ἡγεμόνος ἡψιν· καὶ ὡς τῆς σώφρονος τρυφῆς νεοτῶς νηπιῶδει ψελλίσματι φωνὴν καὶ αὐτὸς ὁ ἅγιος Κήρυκος ἀπεφθέγγετο, ἦν παρὰ τῆς μητρὸς δεδιδασκται καὶ ἐπιδοσμένην ἤκουε, Κάγῳ Χριστιανός εἰμι· οὕτως δὲ καὶ αὐτὸς τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα ἀνακλιόμενος ἀπαύστως καὶ λῆξ τῷ δικαστῇ ἐναλλόμενος κατὰ τοῦ πλεουροῦ, φιλεῖ γάρ ὡς τὰ πολλὰ ἡ νηπιάζουσα φύσις ἐν τοῖς τοιούτοις σχήμασι κινεῖσθαι, εἰς θυμὸν ἐκίνησε τὸν ἄγριον ἐκεῖνον θῆρα· οὐ γὰρ ἄνθρωπον αὐτὸν προσαγαρευτέον, μὴ συγγνώμονα τῆς ἀδασῆς πράξεως καταστάντα· ἐκ τοῦ ποδὸς τοῖνον λαβόμενος τὸν ἀοίδιμον παῖδα, ἔρριπεν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ βήματος ἐπὶ τὴν γῆν κάτω. Τοῦ δὲ κρανίου τοῦ καλλινίκου μάρτυρος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὁμολογίᾳ κατὰ τῆς τῶν βαθμίδων γωνίας προσραγέντος, καὶ τῷ ὀξεῖ τῇ ὀνιτυπίας κατατριβέντος, αἱ μέρη δὲ Θεοῦ ἀπεδίδου τὸ πνεῦμα τὸ θεότευκτον

ἡ'. Τοῦτο οὖν θεασαμένη ἡ ἁγία Ἰουλίττα καὶ χαρᾶς πληρωθεῖσα, Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, ἔλεγεν, ὅτι κατηξίωσας τὸν ἐμὸν υἱὸν πρὸ ἐμοῦ τελευτηθέντα τοῦ ἀμαράντου τυχεῖν στεφάνου. Σχετλιάσαντος δὲ καὶ πρὸς τοῦτο τοῦ δικαστοῦ, κελεύει ἄρμενταρίῳ ἀναρτηθεῖσαν αὐτήν ἐντόνως ξέεσθαι, καὶ ἀπὸ τοῦ λέδητος ἀντλίσθαι πίσσαν κοχλάζουσιν, καὶ τοῖς ποσὶν αὐτῆς ἐπιχέεσθαι· προσέταξε δὲ καὶ κήρυκα ἐπιδοῦν αὐτῇ καὶ λέγειν· Ἰουλίττα, ἐλέησον σεαυτήν, καὶ θύσον τοῖς θεοῖς, καὶ ἀπαλλάγηθι τῶν βασάνων, ἵνα μὴ καὶ σὺ κακῶς ἀπολῇ, ὥσπερ ὁ σὸς

A illam licetores detinuiscent, ancillæ ejus eam deserentes, fugientes abierunt: foris autem stantes, testes eorum quæ in illam gesta sunt exstiterunt. Deinde, dicitur, illa sistitur ante Alexandri tribunal, interrogat iste ut narret illa nomen, fortunam et quam obtinuit patriam. Illa vero cum libertate ante judicem Christi Domini nomen confessa est, dicens, Christiana sum.

B 6. Iratus autem Alexander jussit ab illa abripi puerum Ciryceum, et ad se afferri, tanquam venustum, et nihil eorum quæ agebantur scientem; illam autem nudatam et vi extensam crudis hominum nervis percuti crudeliter imperavit. Ut vero puerum vi e matris ulnis carnifices abriperunt multa lacrymantem adducunt ad præfectum, indesinenter matrem intuentem, et ejus nomen vocitantem, martyrem autem ipsam secundum quod sibi mandatum fuerat carnifices hominum nervis dire credebant, quæ velut statua quædam insensibilis plagis laniata, nihil aliud sonabat, quam hanc egregiam vocem sine intermissione edendo, Christiana sum et demonibus non sacrifico.

C 7. Præfectus igitur manibus puerum accipiens blanditiis tentabat adducere ne lacrymaretur, et suis genibus imponebat, oscularique conabatur; ille autem matrem indesinenter intuens, præfectum quidem arcebat, caputque suum retrahabat manibus autem renitens, ungulis cedebat præfecti vultum; et tanquam castæ turturis pullus infantile balbutiens vocem et ipse sanctus Ciryceus edebat quam a matre didicerat clamantem audiens, Ego Christianus sum. Ita ipse quoque Christi, nomen invocans, et calce judicis latus impetens, amat enim quam sæpissime infantilis indoles talibus motibus agitari, ad iram incitavit crudelem hanc feram. Non enim homo iste vocandus est, qui ignoscere intrepidæ actioni noluit. Pede igitur egregium puerum apprehendens, projecit e summo tribunali in terram: cranio autem illustris martyris talem confessionem edentis in graduum angulos projecto, et acutis et dyris gradibus contrito, cruore implentur quæ circum tribunal jacent, et in manus Dei spiritum immittit Deo acceptabilis infans; animæ enim justorum in manu Dei sunt. αἱμάτων μὲν πληροῦται τὰ πρὸ τοῦ βήματος, εἰς βρέφος· ψυχὰι γὰρ δικαίων ἐν χειρὶ Θεοῦ.

D 8. Id ergo aspiciens sancta Julitta, et gaudio exsultans: Gratias ago tibi, Domine, dixit, quia dignum præstitisti filium meum ante me morientem qui coronam immortalem obtineat. Sed in hoc iratus judex jubet armentario suspensam illam dire dilacerari, et e lebetes hauriri picem liquefactam, et in pedes ejus effundi; jussit autem præconem clamare dicere quæ illi: Julitta, miserere tui ipsius et sacrificia diis, et exime te suppliciis, ne te male perdas, ut tuos filius. Generosa autem martyr fortiter supplicia perferens, exclamavit

dicens: Ego dæmonibus non sacrifico, Christum vero adoro unigenitum Dei Filium, per quem fecit omnia Pater; et ardentem cupio filium meum assequi, ut cum illo digna efficiar regni cælorum. Cum vero videret atrox iste omnes furore vincens iudex firmam martyris constantiam, contra illam pronuntiat, gladio quidem caput ejus amputari jubens, corpus autem ejus et filii in locum condemnatis assignatum projici.

9. Carnifices igitur capistrum ori ejus alligantes, duxerunt eam ad locum assuetum ut mandatum complerent. Julitta vero paululum carnifices a orari rogavit, donec solus bonus Deus oraverit; hisque annuentibus, et paululum temporis concedentibus, genibus flexis illa oravit dicens: Gratias ago tibi, Domine, qui advocasti ante me filium meum, et prestitisti per nomen tuum sanctum et terribile ut præsentem hanc et inanem vitam deserat, et in æternam vitam cum sanctis tuis admittatur. Me quoque indignam ancillam tuam, magni hujus boni fac participem, et numerari merear inter castas virgines quæ dignæ fuerunt ut intrarent in æternam tuam et immaculatum thalamum; et benedicat spiritus meus tuum Patrem omnipotentem et creatorem omnium, et te Filium ejus unigenitum, et Spiritum sanctum in sæcula, amen. Ut autem amen complevit sancta martyr, gladium speculator immittens, amputavit generosum ejus collum extra urbem; corpus vero ejus projecit in locum condemnatorum, secundum quod mandatum erat ab impio iudice. Ibi etiam inclyti martyris Ciryci ejus filii corpus depositum est.

10. Consummatur autem Christi gratia et virtute generosa martyr Julitta, et illius inclytus filius Cirycus quintodecimo die mensis Julii. Die igitur sequenti duo ejus ancillæ cum corpora noctu tulissent, et longe abduxissent, sepeliverunt abscondentes ea in quadam spelunca regionis illius quæ Tarsorum limitibus continetur. Usque ad tempus Constantini pii imperatoris una ex ancillis vitam ducens, quando veritas in lucem adducta est, et Ecclesiæ Dei libertatem per ejus gratiam acceperunt, locum manifestat; et quisque fidelium accurrens studebat aliquid sumere a venerandis istis reliquiis, in tutamen et protectionem suæ vitæ, et gloriam boni nostri Dei.

11. Hæc igitur in veritate ut acta sunt patefecit Deo dilectæ tuæ animæ, quæ fidelibus præbe, quicumque apti erunt ad docendum et persuadendum alios, neque fabulosis aperte commentis exornantes, sed ipsa veritate persuadentes, in Christo Jesu Domino nostro, quocum Patri cum Spiritu sancto gloria, honor, potestas, nunc et semper et in sæcula.

Α υἱός. Ἡ δὲ γενναία μάρτυς καρτερῶ ὑπομένουσα τὰς βασάνους, ἐκράξε λέγουσα· Ἐγὼ θαύμισιν οὐ θύω, Χριστὸν δὲ σέβωμαι τὸν μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐποίησεν ὁ Πατήρ· καὶ ἐπιγόμεναι καταλαβεῖν τὸν ἐμὸν υἱόν, ἵνα σὺν αὐτῷ καταξιωθῶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ὡς δὲ εἶδρα ὁ πάντας μανίῃ ὑπεραίρων ἀνήμερος δικαστὴς τὴν τῆς μάρτυρος ἐπίμονον ἔνστασιν, ἀποφαίνεται κατ' αὐτῆς ξίφος μὲν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀποσπῆσθαι πρὸς τὰ ἄνω, τὸ δὲ λείψανον αὐτῆς καὶ τοῦ ταύτης υἱοῦ εἰς τὸν τῶν καταδίκων τόπον βιβῆναι.

Β. Οἱ οὖν δήμιοι, χάριν κατὰ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐπιθήσαντες, ἀπήγαγον εἰς τὸν ἑορισμένον τόπον πληρῶσαι τὸ προσταχθὲν. Ἰουλίττα δὲ μικρὸν τοὺς δεξιούς ἐπισχεῖν παρεκάλει, ἕως ἂν προσεύχεται τῷ μόνῳ ἀγαθῷ Θεῷ καὶ τῶν δημίων ἐπικαμφθέντων, καὶ πρὸς ὀλίγον ἐνδεδωκότων, κλίνασα τὰ γόνατα προσκύψασα λέγουσα· Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, προσκαλεσάμενός με πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐμὸν υἱόν, καὶ ἀξιῶσαντί διὰ τὸ ὄνομά σου τὴ ἁγίαν καὶ φανεράν, τὴν παρούσαν ταύτην καὶ ματαιὰν καταλιπεῖν ζωὴν, καὶ τῇ αἰωνίῳ ζωῇ μετὰ τῶν ἁγίων σου συναφθῆναι· καὶ δὲ τὴν ἀναξίαν δοῦλὴν σου, τοῦ μεγάλου ἀγαθοῦ ποιήσον ἐπιτυχεῖν, ἵνα ἐναρίθμιοι γένομαι τῶν φρονίμων παρθένων ἀξιωθεῖσθαι εἰσελθεῖν εἰς τὸν αἰώνιον καὶ ἀφθαρτόν σου νομφῶνα· καὶ εὐλογεῖτω τὸ πνεῦμά μου τὴν σὺν Πατέρα τὸν παντοκράτορα καὶ δημιουργόν τῶν ἀπάντων, καὶ σε τὸν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱόν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν. Ὡς δὲ τὸ Ἀμήν ἐπλήρωσεν ἡ ἁγία, παραθήξας ὁ σπεκουλάτωρ τὸ ξίφος, ἀπέτομεν τὸν γενναῖον αὐτῆς τράχηλον ἔξω τῆς πόλεως· τὸ δὲ ταύτης σῶμα ἐβρίβεν ἐν τῇ τῶν καταδίκων τόπῳ, κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀσεβοῦς δικαστοῦ πρόσταγμα· ἐνθα δὴ καὶ τὸ τοῦ καλλινίκου μάρτυρος Κηρύκου τοῦ ταύτης υἱοῦ ἐναπέθεοντο λείψανον.

Γ. Τελειοῦται δὲ τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι καὶ δυνάμει ἡ τε ἀθλοφόρος μάρτυς Ἰουλίττα, καὶ ὁ ταύτης ἐπίδοξος υἱὸς Κήρυκος τῇ πέντε καὶ δεκάτῃ τοῦ Ἰουλίου μηνός. Τῇ οὖν ἑξῆς ἡμέρᾳ αἱ ταύτης δύο θεραπαινίδες ἀνελάμεναι τὰ σώματα ἐν νυχτὶ, καὶ πόρῳ ταῦτα ἀπαγαγεῖν ἀπέθεντο κατακρύψασαι ἐν··· σπηλαίῳ εἰς τὴν γῆν ἐν τῇ Ταρσέων ἐνορίᾳ. Μέχρι δὲ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου τοῦ εὐσεβῶς βασιλεύσαντος, ἡ μία τῶν θεραπαινίδων ἐπιβιώσασα, δεῖ ἂν ἡ ἀλήθεια εἰς φῶς ἦχθῃ, καὶ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ παρῴρησαν διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος ἔλαθον, ἐκφαίνει τὸν τόπον· καὶ πᾶς τις τῶν πιστῶν ἑσπευδε παραγενόμενος λαβεῖν τι ἐκ τῶν τιμίων ἐκείνων λειψάνων, εἰς φυλακτῆριον μὲν καὶ σύστασιν τῆς ἰσχύος ζωῆς, εἰς δόξαν δὲ τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν Θεοῦ.

Δ. Ταῦτα ταῖνον ἐν ἀληθείᾳ παραχθέντα ἐσήμενα τῇ φιλοθέῳ σου ψυχῇ, ἅτινα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι καὶ πληροφορεῖν· μὴ τοῖς προδήλως μυθώδεσι συγγράμμασι συμπεριφέρεσθαι, ἀλλ' αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ πεῖθεσθαι· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, μεθ' οὗ Πατρί σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δόξα, τιμὴ, κράτος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς αἰῶνας.